

SÕJAHÜÜD

PÄÄSTEARMEE AMETLIK

HÄÄLEKANDJA EESTIS

Nr. 99

OKTOOBER 1937

9. aastakäik

Päästearmee Eestis uued juhid.

*Komandör-leitn.
ja
proua S. Bower*

A hearty Welcome!

Kolonel-leitn. ja proua Soude

PÄASTEARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.

Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.
(Telef. 302-61.)

Ametlikke teateid.

Kadett Hilda Olo on ülendatud proovileitnandiks ja määratud Tallinna II korpusse.

Juhi märkmeid.

Kindral pühitses 20. augustil Päästarmee asutaja 25. aastalist surmapäeva sarnasel viisil, et asutaja oleks tunnud sellest suurt rõõmu. Kindral viibis inemetatud päeval 1500 lapsega ja 500 emaga Boxmoor, Hertfordshires. Kutsutud vanad kui noored ja hulk pimeidaid ning kurtummi tulid vaestest Londoni linnaosadest. Reisu võeti ette sel puhul üritatud 56 autobusega. Kui peale ilusat päeva vaib looduses mindi tagasi, said iga osavõtja mingisuguse kingituse. Slummiõdedel oli palju tööd korraldades kõike, mis õnnestus ühhiästi.

Staabiülem, komandör Mc-Millan pühendas hiljuti Kentis haiglat, mida kingitud Päästarmeele ja kannab tulevikus anetatja nime — Mary Spencer — haigla. Haigla on tõotanud ennem neliteist aastat, millise aja kestel umbes 33000 haiget saanud seal ravimist. Onnistusriks tööd jätkatakse nüüd Päästarmee hoote all. Staabiülem tänas lahket kinkijat kindrali ja Päästarmee nimel.

Kui major Lockyer on nüüd lahkunud meie juurest, et võtta vastu uut käsutust, tunneme suurt puudust. Major on aastate jooksul, mil ta oli meie juhataja, leidnud suurt maad meie südames. Meie mäletame alati seda aega suure tänuilikkusega ja tahame ka jätkuvalt kanda majorit ja proua Lockyeri, kui ka väikest Kennethi, oma palvekäel.

Ühenduses majori lahkumise-ga, võtab aset ka tähtis muudatus meie Baltiiriikide töökorralduses. Alates 1. oktoobriga kuulub Lätimaa Rootsi juhatuse alla, kuna komandör-leitnant Henry Bower, Päästarmee Soomes juhataja, on nimetatud päevast juhataja Eestile. Meie usume, et sarnane muudatus on suure tähtsusega meie töö edennemisel ja arenemisel.

Meil on ka suur rõõm selle üle, et komandör-ltn. Bower ühes abikaasaga külastab meid 23.—28. skp. ja juhatavad koosolekuid igas korpuses.

Palume oma uute juhatajate eest, et Jumala õnnistused hinkaksid rikkalikul määral nende tegevuse üle meie keskel.

Bertil Thyrèn,
adjutant.

Voolukatkestus.

Kirjutanud brigadör Axel Lydahl.

Kiirrong tormab edasi hiiglakiiirusega. Vagunirattad lasuvad kuuldavale isäralikku monotoonset häält, igal korral kui puuduvad raudteeroobaste jätkeid. Kiiruse suurusest tunnistab nende häälekõla. Peab olema osav, kui selle läbi tahetakse välja arvata rongi kiirust.

Vagunid on puhtad ja ilusad, ühtki tahma- või söekübet ei tungi sisse uksest ega aknast. Rong liikleb elektrijõul, „valge sütega“, nii kui öeldakse.

Kilomeeter, kilomeetri järele on kiirus olnud ühesugune. Alaliselt ja kindlalt liigub raske rongikoosseis edasi. Ta sõitis läbi suuremast alevist, ilma et oleks pidurdatud.

Uuesti oleme jällegi väljas raudteeliinil. Looduspildid vahelduvad lõpmatuseni. Silm jõuab vaevalt kinni haarata kõike neid ilusaid, vaheldusrikkaid maapilte: metsad ja põllud, ilusad majakesed ja peegelselged järved. Jumala loodud maailm on tõesti ilus!

Ilma et oleks pidurdatud, algab rong järsku vähendada kiirust ja lõpeks seisab ta täiesti liikumatult väljas raudteeliinil.

Vaguniaknad avanevad rohkem ja rohkem. Udishimulikud, imestanud näod vaatavad välja, oodates teateid põhjusest rongi sarnasel seisakul. On juhtunud mõni õnnetus? On möödasõidetud mõnest raudtee ülesõidukohast ja juhtunud õnnetus, mõne autoga? Ehk milles küll viga seisab?

Vedurijuid, kes on astunud maha rongilt, seisab raudteel ja vaatab üles voolujuhule. Kümselele, mis on juhtunud, vastab ta täiesti lakooniliselt: „Voolukatkestus“. Mitte ühtki sõna enam, ja ei olegi vaja ütelda midagi rohkem. Igale reisijale on varsti selge, mida see sisaldab. Nii kaua, kui puudub vool, ei liigu raske rongikoosseis paigalt, mitte ühtki tolli edasi.

Kõik on korras suure, vägeva elektrimootoriga. Ei leidu ka vigu raudteeliinil ja vaguneis. Kuid vool, edasitõmbav jõud, puudub. See on kõik ja siiski mõjuvaks põhuseks, et rong on jäänud seisma.

Ooteaeg on pikk. Reisijad on kannatamatud ja nurisevad. Näib, et kõik on kohe jõudnud otsusele, et neil on suur kiirus. Nii kaua, kui rong alaliselt tormas edasi, näisid seda kõik võt- vahelisel, asetasis end nii mugavasse seisukorda kui võimalik ja nautisid vaiksuses. Nüüd näib see kõik olevat teisiti. Suurem hulk on rahutud selle üle, et saabuvad liig hilja määratud kohta. Soovid on mitmesugused ja rutulised.

Mis kasu on kõigest sest rahutusest ja rutust? Rong seisab, nii kaua täiesti vaikselt, kuni puudub vool.

Põhjuss voolukatkestusele, sellel juhusel näis olevat, et üks suurem lind oli lennanud vastu voolujuhtmeid ja korda saatnud selle suure töö.

* * *

Tuhanded inimesed on kogunenud suurele näitusepaigale, seal lõbustustepõldl töötab isearäni meelitaval neile, kes otsivad alalist vaheldust ja lohutust.

Terve pidupaiga ümbrus ujub täiesti tuledes. Nii nagu sõtendavad teemandid valguvad kitsad valguslampide jooned laiali igasse külge. Mänglevad valgusreklamid annavad efektnit hilissuveõhtu pimeduses. Tantsupaigad ja mitmesugused stseenid, kus ettekanded on hoos, valgustatakse tugevast valgusehõltsist, mille värvidemäng peegeldub kõigis vikerkaarevärvides.

Käteplakustamist on kuulda tuhandest kätest. Naer ja hurra hüüded täidavad õhku kõrvulukustavalt.

Järsku mähitakse terve lõbustuspaik süsimusta pimedusega, pimedus, mis varem olnud valguse sära järele tundu- duna palju sügavamana.

„Mis on juhtunud?“ on küsimus igahihe suus.

„Voolukatkestus elektrijaamast“ on korrapidaja ainu- kene vastus. Midagi on tulnud vahele ja niikaua kuni viga on üles leitud ja põhjus kõrvaldatud, valitseb pimedus.

Ajalehed jutustavad üks päev peale seda rahva suurest pet- tumusest kadumaläänud õhtu üle.

Koosolekuaalis peetakse just kuulutatud äratuskoosole- kut. Rahvast on vähevoitu. Pingid seisavad tühjadena ja peav- dad oma vaikesit jutlust. Laul on nõrk ja kõlatu. Kui on kü- simus tunnistustest, tekib surmavaikus. Kõikide pilgud on pööratud vanale veteraanile. Tema on üks neist vähestest, kes harilikult tunnistab ja palub. Nüüd temagi on jäänud nõrgaks ja jõuetuks, et austada Jumalat.

Lõpuks tõuseb keegi üles, et ütelda midagi. Ohkeid, häldamist ja lootusetust on kuulda tema hääles. Ei mingit juulilist, mingit rõõmu, mingit tänuilikkust, mingit uut läbi- elamist. Üks mehaaniline tun- nistus. Kahvatu kordamine sellest, mis varem olnud.

Aeg Jumala sõna kuulutamiseks on jõudnud. Kõneleja esi- tab kõigepealt mingisuguse vabanduse kõne üle, mida ka- vatsed pidada. Ettevalmistamise aeg olnud liig lühike ja ta ei olevat ka uskunud, et nii mitmed tulevad koosoleku- le. Võibolla oleks pidanud ka koosolekut ära jätma?

Üht Jumala sõna tahab ta siiski lugeda. Küll on sõna ise- enesest nii auline kui uskukini- tav, ent inimeste südameisse ei näi see tungivat. Jõud, vaimu- vool, süütaav säde, puudub kõiges.

Palvetund, mis hiljem järg- neb, on külm ja elutu. Keegi ei nõua eestpalvet, millepärast lühikesega aja järele terve väike kogudus lahkub saalist. Hir- muäratav, rõhuv meeoleolu la- sub üle väikesse templi, mis iseenesest on täiesti meeldiv ja kena. Surm nagu ohkaks seepsol.

Milles peitub põhjus kaeb- bustäratavale seisukorrale ja nõrgale tööle Issanda koguduse keskel?

Kui väga erinev oli see enne! - Siis oli saal harilikult täidetud lõhkiminemiseni, huvi- tatudest, igatsust täis hulka- dest. Terve kogudus laulis üleselhitavaid laule. Usuvärs- ked tunnistavad ja tulised pal- ved.

Patused palusid päästmise pärast ja Jumala töö läks edasi.

Põhjuss muudatusele? Ja, seda on kaunis kerge leida. Vaimline voolukatkestus on põhjuseks kõigi sellele.

Terve hästiorganiseeritud masin on teatud viisil laitma- tu. Kuid mis kasu on kõigest sellest, kui vool, jõud, elu ja vaim puuduvad?

„Ja see sünnib, et kõik elav hinged, kes seal liiguvad, kuhu ial tungib kahekordne vool, peavad elama,“ ütlev prohveta Esekiael 47 ptk. ja 9 salmis. (Rootsi k.) Milline süng- vööde ei asu neis sõnus! Võrdlus on kohane, nii üksiku- le kristlasele, kui ka Issanda tööle selles täiuses. Ilma vaim- lises jõuta jääb terve töö täiesti seisma, ehk-küll meie oma ar- vates mõtleme, et kõik läheb edasi.

Mingit viga ei leidu jõualli- kas. Sellest kültjast on kõik selge. Vool võib, nii palju kui olnelb Issandast, voolata ühe- tasasel ja selgelt. Ja see võib

(Järg 7. lhek.)

ELAV OHVER.

Komandör H. BOWERI kõne sõduritele.

„Seepärast manitsen mina teid, vennad, Jumala suure siidamliku halastuse läbi, et teie annate oma ihud elavaks, pühaks ja Jumala meelepäraliseks ohvriks, olgu see teie mõistlik Jumala teenistus.

Ja ärge võtke mitte sellenasine maailma sarnased olla; vaid muutke endid oma meele unendamise läbi, et teie võiksite katsuda, mis Jumala hea ja meelepäraline ja täis tahtmine on.“ (Rooma 12:2).

Meie palume, et see tund annaks meile midagi, mida võiksite viia enestega kaasa oma koju. Kui see olnud Jumala meele järele õnnistada meid minevikus, mida ta ei võiks teha ka praegu, kui lagunenud altarid saavad unesti üles ehitatud ja tuli, millest laulame nii sageli, saab siidatud uuesti meie südameis? Praegune koosolek on sõduritele ja endistele seltsilistele. Loodan, et ka viimased on meiega kaasas. Meie tervitame teid siidamilikult ja palume, et Jumal annaks meile igale ühele just seda õnnistust, mida meie vajame.

Olen valinud hästituntud piiblisõna ja tahan rääkida Jumala abiga vabatahtlikust pühendamisest, mis on osa salvatsionistide vaimulikust elust. Laulmine kooris, mängimine orkestris ja univormi kandmine on ainult välised asjad. Tõsine päästesõdur on pühendatud ja lahutatud erilisele ülesandele.

Kui räägime asjadest, mis pühendatud, siis mõistame, et seda tehtud mõne teatud sihiga. Saamuel anti üle Jumalale, et ta teeniks Jumalat templis. Pühendamine peab jätuma edasi ka praegusel ajal. Näiteid sellest: tuleõrjujad, arstid, halastajad õed jne. Tähendab, et peab elama ja tegutsema pidades silmas oma sihti. Üsulises maailmas on pühendamisel arvatama suur tähtsus. Levitid, kogudusetelk, tempel said pühendatud. Põlvud ja nende saadusi pühendati samuti Jumalale.

Meie, salvatsionistid, mõistame seda asja väga hästi. Tõsine usk ei tähenda mitte ainult vastuvõtmist, vaid samuti äraandmist. Jumala headus, mida ta üles näidanud minu vastu, peaks sundima mind pühendamisele. Kuid tema ei sunni kedagi.

„Ma manitsen teid Jumala suure siidamliku halastuse läbi.“ Tema halastuse ja headuse pärast anna end tervelt temale. Vähem asi, mida vanemad nõuavad oma lastelt, on tänuulikkus. Kui halastajaõde on ohvrinud end ja hoolitsenud hästi minu eest, siis peaksin vähemalt olema tänuulik. Just samal viisil on, kui mõtleme Jumala headusele. Kas tema headus ei ole nõudev manitsus, et me pühendaksime ennast tervelt temale? Meie võime tõeliselt öelda, et headus ja heldus on meid taga ajanud kogu meie eluajal. Oleksime meie saanud, mida oleme teeninud, siis meie ei oleks täna siin. „Seitsekiimend korda seitse“ ilmutab Jumala halastavat meelt. Jumal peab meid üldelt igal päeval. Õpetaja küsis neilt: „Kas teil on midagi puudunud?“ Ei midagi! Kas meie ei või öelda, et Jumal olnud armuline kandes meie eest hoolt? Ta on kaitsnud meid päevast päeva. Jumala sõna ütleb: kui sa peaksid minema läbi veest ja tulest, ei tee nad sulle kurja. Igasugustes hädades on ta kaitsnud sind. Mõtlege ka tema armule, kui oleme astunud üle tema käskudest ja tema oleks võinud mõista meie kohut ja karistada meid. Ta tuletab meelde, et meie oleme põrm. Kui üks isa halastab

oma lapse peale, nõnda halastab Issand nende peale, kes kardavad teda.

Kui siin peaks olema keegi langenud, siis ütleb Issand, tule tagasi mu juurde, ja kõik on jälle nii kui endistel päevadel.

Jumala arm on ka ilmutatud looduses. Aga mul ei ole vaja rääkida enam sellest. Kogu meie elu on täidetud armuandest. Kas meie ei või siis öelda: Ja, Issand, kõige su helduse pärast tahan pühendada end jälle uuesti sinule. Aga pühendamine peab olema vabatahtlik. Ära anna ainult hing, vaid kanna ka oma ihu pühaks ohvriks. See on siht, mida Issand seab meile kõigile. Mitte ainult armastust, mitte ainult tahtlikkust.

Mida enam sa õpid tundma Issandat, seda enam armastad sa teda. On palju asju, mis paistavad head ainult kauge-sest. Issand muutub alati imelisemaks ja auulisemaks, mida ligemale me tuleme talle, ja mida kauem meie teenime teda. Ma armastan täna õhtul Issandat palju enam kui kõik muud. Tema on parim. Mida ligemale me tuleme talle, seda enam me armastame teda. „Ta on mitmest tuhandest minule kõige kaunim.“

Kas sinu hing on muutu nud kõigekõrgema eluasemeks? Kas seal on sarnane olukord, et ta võib tulla sisse ja tunda end seal kodusena? Kui puhas ei pea olema inimene, kelle juures Jumal valib omale eluaseme!

Kui Issand tuleb ja elab meie sees, kui väga tähtis ei ole siis, et kõik on puhas, Jumal tahab saada ka meie ihu. Ta tahab näha meie silmade läbi. Ta tahab arvutada meie jalgu. Ta ei taha mitte ainult, et meie kummardaksime teda, vaid et annaksime temale ka oma teenistust. Võtame loetud sõnu endale! Oh, et mõnusus kaoks, kui ta on meile praegu takistuseks! Ma ei taha teha midagi, mis paneks mind puustama, kui olen üksinda. Oh, et oleks nii nagu Paulus ütleb: minu ihu on minu teener, kelle üle ma käsutan.

Millist toredat tööd ei tee salvatsionistid meie maal. Tahaksin tänada teid selle eest, mida olete teinud minevikus. Aga, oh mis küll võiks siindida, kui oleksime kõik tervelt Jumalale pühendatud. Kõige auuliste võimalustega tööle, tahame öelda: siin on minu ihu ja hing sinu teenistuseks. Sina ja mina oleme saanud ülesande võita mehi ja naisi, kes ei tule kunagi koosolekuile. Sa võid rääkida nende keelt, kui Jumal saab arvutada sind tervelt, sünnivad imelikud asjad. Armasta Issandat praktilisel viisil. Ole eeskujuks. Mitte ainult sõnu, vaid praktilist teenistust, elavat ohvrit, midagi, mida Issand võib arvutada päev päevalt.

Kõik, mida tuuakse altarile, pühitsetakse altari läbi. Püha igatsus, pühad mõtted, pühad teod. Sa ütled: hind jääb liiga kalliks, aga kuule: „See olgu teie mõistlik Jumala teenimine.“

Armsad seltsilised, kui Jumala Vaim räägib otse teie südamele ja paneb oma sõrme haigele kohale, mille tõttu sa ei ole teeninud Issandat tervelt ja siidamilikult, siis vii ennast altari-le. Jumal pühitseb, võtab vastu ja pühendab andi, mida tood temale, ja õnnistus saab sulle osaks, ning sinu läbi teistele. Jumala suure helduse pärast, tooge oma ihud temale elavaks ohvriks!

Suurim kõigist on armastus.

Armastus on suur magneet, mis tõmbab meid Jumala juurde. Meie armastame, „sest ta on meid enne armastanud“. Sellepärast kõlab kutse ka tema järele: „Armastage üksteist!“ Armasta oma vaenlast, armasta oma sõpru! Armasta ohverdades, armasta töötades, armasta vaiksuses, kassuks kõigile. Armasta seal, kus viha valitseb ja kus saatan möllab! Armasta seal, kus head tasutakse kurjaga ja armastust maksetakse viha-ga. Armastus on sama tu-

gev, kui surm. Armastus on elu suur esiletõstmisõigus.

Armasta esimesena, jõua teistest ette, ära hiline armastusohvri toomisega, mis meeldib Jumalale ja parandab seda, kelle vaim ja süda on purustatud. Armastus ka-tab kinni, varjab ja toob armu seal, kus lootusetus valitseb ja pimedus luurab, armastus ei kahtle, kui kutse kõlab ja selle päästev abi ilmutab end alati, kus häda valitseb. Keegi ei kutsu asja-

ta armastust. Tal on alati aega, ta on alati valmis ja toob troosti iga ajal. Kes armastab, kannatab selle eest, kes vajab abi. Armastus kutsub esile pealtinguvaid palveid tema poole, kes on troosti Jumal ja kes omab kõik jõu äitamiseks.

Armastus on vastupidav, kus enesearmastus põrkab tagasi, ta ei keela mingit ohvrit, ta ei tõmba end kunagi tagasi, ta seisab paigal, ka seal, kus teda kohtavad naer

ja põlgatus. Ta on kadunud patuste sõber, ta aitab üles langenuid ja julgustab abitud. Ta on palsamiks valule, troostiks üksinduses, rõõmuks kannatustes. Ta muudab kurja heaks, kibeduse rahuks, kurbuse rõõmuks. Ta on tervendav õli igale haavale. „Armastus on pika-meeleline, ja näitab oma heldust üles. armastus ei ole kade, armastus ei tee vallatust, tema ei suuruista. Tema ei näita ennast kurjasti, tema ei otsi omakasu, tema ei saa vihaseks, tema ei mõtle kurja peale — — Tema sallib kõik, ta usub kõik, ta loodab kõik, tema kannatab kõik. Armastus ei väsi iial ära.“

Komandör H. Bower

külalast Eestis 23.—28. okt.

Teated viimasel leheküljel.

Mis aitab see inimest...?

Inimsaatus.

Kirjutanud komandör Karl Larsson.

„E. on surnud. Ta suri vaimuhaiglas. Õeldakse, et ta olevat jätnud järele miljon krooni.“

Ühel kongressikoosolekul Rootsis sosistas keegi seltsilise neid sõnad minu kõrva.

Mõtted tulid ja läksid. Vanad mälestused tõusid silmade ette. See mees tegi minule kord suure hätee, suurema, mida võib inimene ial teha teisele. Ta juhatas mind Kristuse juurde. Kohtasin teda esimest korda viiskümne aastat tagasi. Ta oli siis trükiköõline ja minul oli peaaegu samasugune amet.

Paar aastat hiljem, 13. jaanuaril 1889 olin Päästearmee koosolekul J-n linnas. Oli pühapäeva õhtu. Hinges oli kõva võitlus. Otsustav silmapilk oli tulnud. Seisin teelahkmel, ja elu saatus pidi saama lahendatud.

Keegi tuttavatest rääkis minuga järelkoosolekul. Kas ei tahaks tulla kõrvalruumi paluma? Mõltesin, et oleksin liiga ühe tulema kahetsuspingile. Ei tänan! Kui kord otsin pästmist, ei tahtnud teha seda salaja.

Mõõdus veel mõni silmapilk. Koosolek oli lõppemas. Siis tuli E. minu juurde. „No, Larsson, kas siis sina ei taha saada päästetud?“ oli tema küsimus. „Küll mina tahan.“ — „Tule siis minuga ühes.“ Ja mina läksin ilma vastuseisemata. Ma sain päästetud, ja olen sest saadik õnnelik. Tänu Jumalale!

E. oli ise annud südame Jumalale kolm nädalat varemalt. Päästearmee koosolekul äratust saanud, oli ta kellegi teise noormehega läinud ühe uskliku õpetaja juurde, kes oli palunud siis ühes nendega.

Imelik äratuslaine läks üle linna Päästearmee sinna tulle. Vastelt ümberpöörnute hulgas oli ligi kolmkümmend noormeest, ja paljud neist olid õpilased. Milline rõõm meil oli siis! Olime kui üks süda ja

üks hing, ja kogu südamesoov oli vaid teenida Jumalat oma eluga.

Vähehaaval hakkas kaduma vennahulk. Mõned valmistusid õpetaja-elukutsele, teised jälle läksid teistele ametkohtadele. Üks sai päästeohvitseriks.

E. iseloomus oli midagi, mis juhatas teda eksiteele. Ei tea, kas oli ta ise selles teadlik. Küid mina kardan, et see laske sinu lahendaval hetkel vaekausi, surudes seda alla.

Ta oli liig nõrk kõigele suurele, ta ihaldas ilusat nime, „läikivat risti“, kergemat teed. Ta ei ole üks sarnases olukorras.

Vahest olen mõelnud, et selleks ta läks meelsasti õpetaja juurde kui kahetsuspingile, jõudes patuhädasse.

Ta oli küll Päästearmee vihkusid, kuid ta ei valinud päästetödurite-keskust oma vaimiliseks koduks. Mina arvan, et temal oli sisemine kutse ühineda Päästearmeega. Kuid ta uskus, et määratud kohustused on takistuseks ohvitseriks tulekaks. Kuid kas mitte vaekausis ei rõhunud ka midagi muud?

Selleasemel ta valitses seltskonna mujalt. Ei laida teda. Inimlikust seisukohast vaadates, oli tal täieline õigus käia oma teed. Kuid mina usun, et kui ta oleks näinud ettepoole neid ohakaid, mis hiljem katsid tema teed, oleks ta meelsamini valinud midagi muud.

Paar aastat hiljem kohtasime üksteist Stokholmis. Ta oli nüüd trükikoja-juhataja. Mõnikord ta tuli koosolekule, enamasti erillistele. Tihti ta rääkis sellest sõprade ringis, kus nüüd käis. Ühel kui teisel korral nende seltskonnas oli ta printsiks.

Siis ta sai börsihangeldava lehe-toimetajaks. Pea ta oli harjunud ametis ja algas ise hangeldama. Temal õnnestus. Mõned aastad tegutses ta börsihangeldajana, kogudes omale vara ja kiskudes siis elu edasi kasuga.

Börsiajal ta abiellus. Naist, keda ta valis abikaasaks, peeti usklikuks. Kuid sel juhusel ta vististi oli rohkem tema pä-

rast. Ei tea, kui sügavasti ta oli seda küsimust uurinud. Kardan, et rõhuv põhjus selles valikus oli „von“ naise nime ees.

Mõned kuud päale selle kohtasin neid mõlemaid kellegi seltsilise pulmas. Sel ajal tema õnnepäev oli saavutanud keskpäeva kõrguse.

Paar-kolm korda kohtasin teda järgmistel aastatel. Harilikult see juhtus tänaval, ja mõned sõnad vahetades lahkusime. Ta tahtis ikka olla edasi usklik, kuid kardan, et usutuli ei põlenud enam nii heledalt. Räägiti, et proua oli väga imalik. Ta tahtis viina lõunaks. Ja E-l tuli näidata end õnnelikuna kõigest hoolimata.

Viimast korda sain temaga kokku büros. Siis ta oli juba jätnud äriasiad. Ta ei olnud päris terve, nii kui ta ise ütles. Oli käinud vesiravilais tervise pärast. Ta jäts minule 300 krooni vaestele jagamiseks. Sellest on möödunud juba mõned aastad.

Ühel õhtul kohtas ta tänaval päästeohvitseri. Ja kuigi ta vaevalt nime järele tundis seda ohvitseri, valdas teda võimatu tahe, avada oma süda temale. Tunnilisel jalutuskäigul rääkis ta kõiki oma tuska ja kannatusi.

Tema abielu oli õnnetu. Proua harrastused olid täiesti vastandid tema omadele. Ta armastas rõmsat elu ja tahtis elada oma meele järele. Meelsamini ta oleks lahkunud mehest. Ja õnnestuski ajajooksul, et ta oli titelnud meest vaimuhaigeks ja viinud teda vaimuhaiglasse.

Mõned asatad seal viibinud, tuli ta välja tervena ja sai tagasi vabaduse. Kuid eluõnne ta ilialgi enam ei saavutanud.

See oli purustatud hinge kurbmäng. Ebaõnnestunud elu. Lootusetu olemasolu. Ta oli võitnud raha. Inimesed olid kadestanud tema edu. Kuid tema vaim oli kaotanud kõik. Tema elu oli ebaõnnestunud.

Mõni aeg päale selle viidi teda unesti vaimuhaiglasse ja mõned kuud hiljem hauda. Ei kedagi tema vanadest töölistest sõpradest, ei lastud enam tema

(Järg 7. lhk.)

Päästearmee seltsidele ja sõpradele Eestis.

Mu armsad seltsilised ja sõbrad!

„Arm olgu teile ja rahu, Jumalast, meie Isast ja Issandast Jeesusest Kristusest.“ (Eves. 1:2).

Kahtlemata teate, et kindral on lõplikult otsustanud, peale mitmeid palveid ja palju järelemõlemist, anda Päästearmee Eestis töö ülevalt alates 1. oktoobriga k. a., Soome staabi juhatuse alla.

Sellepärast võtan siin oma esimest võimalust, kui teie us juhataja, väljendada teile oma südamlikumate tervitust ja tõendada oma sügavat igatsust aidata ja vaimustada teid suures töös, mis on teie käes — õnnistada oma maa rahvast ja ehitada Jumala kuningriiki meie armsa Armeed ridades. On palju sside-meid, mis ühendavad teid soome rahvaga, ja sellepärast tuneme erilisel viisil, et olete meile, soomlastele, väga ligi.

Mu igatsus on ehitada edasi heal alusel, mida rajanud teie eelmised juhatajad.

Siis meil on ka suured ühenduspaelad, mis seovad kõiki tõsiseid kristlasi kokku igal maal.

Minu abikaasa ja mina vaatame edasi ajale, mil meil on võimalus kohata teid esimesel korral ja meie saadame nüüd juba teile oma südamlikumaid päästmistervitusi, milles ühinevad ka peasekretär — kolonel-leitn. Hovde — ja tema armas abikaasa.

Teie, et Eesti omaks palju õnnistusi,

HENRY BOWER.
Komandör-leitnant.

Pisarate külv — hõiskelõikus.

Kes nuttes seemet külvavad,
Kord hõiskel lõikavad;
Kas, hing mul, oled unustand —
Kui seemet mullasse sa pand,
Saad rikkaliku saagi.

Kes nuttes seemet külvavad,
Kord rõõmsast juubeldavad.
Sest ehk-küül oli raskusi,
Nüüd sajakordselt terasid —
Ja südames vaid tänu.

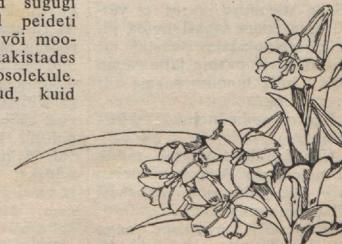
Kes nuttes seemet külvavad,
Mis troosti selles leiavad,
Et armukülv on tarkamas
Ja pisarkastel kasvamas —
Ei asjata su vaevad.

Jeesus
päästab.

Jeesus
hoiab.

Sina oled purustanud ikke.

Kirjutanud major Verna Olsson.
(rahvuslik noorsoosekretär Koreas).

HIINA perekond Pack elas Jong Chin nimelises külas. Nad olid elanud seal ju sadandeid aastaid, ja perekonnavaime rõõmistas juba oma soo neljanda põlve üle.

See vana, kaheksakümneaasne patriarh, liikus külas ringi, lumivalget habet silitades ja meetripikkust piipu suitsetades. Ja kui mõni lastelaste lastelastest juhtus tema teele, siis silistas ta vaikselt ümiseses lapse pead.

Vana Pack'i silmad olid küll tuhmunud, kuid siiski võis ta veel rõõmustada lainetavatest riisipõldudest, küpevaist viljadest ja täis puhkevaist, rikkust tõotavast puuvillapõõsa nuppudest.

Pack'i ainuke elufilosoofia oli väga rikkalikud riisipead, kuhjas täied riisikausi ja hea kaste riisi juurde, täielised puuvillapõõsa-nupud, kust sai palju puuvillariete ja -tekide tarvis perele talvesoojuseks.

Pack'il oli palju rõõmustamise põhjust, kuid tema rõõmukarikasse segunes siiski kibedusepiis, see oli tema poeg ja kõige sellele lisaks veel, et ta oli kõige vanem, kes kord astuks isa kohale, tema siirdudes isa-isade juurde. Nak Sam, nii oli poja nimi, oli hüljanud vanad, uneväärt jumalad, mida esisad aina olid austanud, ja kes olid olnud neile küllalt head juba aastasadandeid. Nüüdseaja noorsugu — poeg oli kuuekümnendaastane — mõtles vana Pack kibedusega, ei austa jumalaid ega ka esisaid. Mõteldi, et Nak Sam ei tahtnud ohverdada riivil oleva kuhu ees, kus tema vanaisa vaim peitus. Oli tõeliselt hirmuäratav ja ennekuulmata, et esisaidid ei austatud endisel viisil. Ja kuidas läheks temal enesel ja ta perel? Niisugune loobumine jumalatest ei tooks mitte sugugi mõnda õnnistust majasse. See oli tõesti liiga julm! Ja nüüd tuleks poeg jõuluks koju, riitunud mingisugusesse vormi, sest ta ütles olevat sõdur „Päästata maailma armees“, sellega näidates kogu küllale, kelle vaimu laps ta oli. See oli midagi rohkem, kui võis kannatada.

Vana Pack ei olnud ainuke, kes selle üle kurvastas, vaid nii tegi kogu sugu ja külarahvas. Oli jõulu varahommik. Oodati huviga Nak Sam'i saabumist, õh-

tupoole ta siis saabuski, punane pael mütsi peal ja sõna „päästmine“ krae küljes. Seljakott täis osasid Püiblist, sest ta oli raamatumüüja.

Sõbralikult naeratades tervitas ta kõiki, keda kohtas ja kui ta tuli isa juurde, kummardas ta maani, sugukommet täites. „Oho,“ mõtles vana Pack, „ei ta näi olevat täiesti kaotanud vanemate austamise.“ Pack oli peaaegu arvanud, et temal oli sama vaateseisukoht, millal vanaad seitsmekümne aastapäeval viidi koopasse, kus nad said nõrked nälja käes. Ta mäletas veel, nagu kuuleks ta räägitavat nende hirmust, kui neid leiti peidupaikadest, kuhu nad olid peitunud endid juba vara sünnipäeva-hommikul, põgenedes saatuse eest. Kisendades kisti neid koo-passe. Naised olid juba mõni päev varem keetnud süüa, mida nad siis kandisid korvides sinna. Siis viidi vanakesed sinna ja selle järele söök, mille järele koobas müüriti kinni. Peale selle mõned päevad ei juletud koo-pale ligineda, sealt kostvate kaebushüüete pärast, kuid aegamööda jäi kõik vaikseks.

Kuid siirdume tagasi Nak Sam'i juurde, kes algas kohe kristliku mõjuga. Suur kuulutus koosolekust, kus Nak Sam tunnistab oma usust elavasse Jumalasse, asetati küla liikumisrikkale kohale. Ja kus vaid kohati üksteist, küsiti: „Kas kavatsed minna?“, kuhu harilikult vastati eitavalt, kuid kui õhtu tuli, oli ruum siiski liiga väike, kõigile uudishimuliste, kes olid saanud.

Nak Sam rääkis säravalt silmil õnnest, mida oli leidnud usu läbi Jeesus Kristusesse ja kutsus üles kõiki osa saama samast õnnest. Koosoleku lõppedes jagas ta väikesed raamatukesi, Johanneese evangeeliumeid. Nak Sam oli helde, jättes arvestamata kulusid kui küsimuses oli Eluleiva jagamine kodukülas sugulastele ja sõpradele.

Kuid nüüd ärkasid ka hinge-vaenlase jõud, panema vastu kõigile neile, kes kiitsid heaks uue õpetuse. Ei olnud sugugi ime, et nende riided peideti pühapäeva hommikul, või moodustati ahel, sellega takistades neid pääsemast koosolekule. Lõõkisidki ei puudunud, kuid

midagi ei võinud takistada Vaimu tööd.

Kõik sillad tuli põletada, et kõik hävineks, mis kuulus nende paganlikku vanasse elusse. Ohvrijumalateenistused õõ vaiksetel hetketel ei olnud enam õudsed. Tigidariided ja ohviriided, mis sisaldasid katusevaimu, lävevaimu, majavaimu ja lõikusevaimu ja teiste vaimude ohvrit, kuni 38 vaimuni hävinesid tuleleekides.

Suuri muutusi sündis ja mõned naised said tänada Nak Sam'ni olukorra parandamise pärast. Naised ja tütarlapsed said meeste kõrval õppida lugema, mehed jätsid joomise ja tigiduse naiste vastu ja igalt poolt koitis õnnelikum elu.

Kuidas täituisid prohveti Jesaja sõnad „Sest sa oled tema ike, mis ta kandis ja tema õlakepi, selle vitsa, kes teda sundis katki murdunud!“ Jes. 9:3.

Kiidetud olgu Jumal tema äraaakimata anni eest!

Lõikuspähi

peetakse igas korpuses
kuni 15. oktoobrini.

Palume kõikide lahkett kaasabi.

Õpetaja on siin.

Kellegi halastajaõel oli seinal oma voodi kohal rippumas salmike: „Õpetaja on siin ja kutsub sind.“ Samasugune salmike rippus ka kella juures, mis helises öösel, kui keegi haige kutsus teda.

Igal korral, kui ööseti, sageli olles jõuetu ja väsinud päevast tööst ja toimetusest, öde äratati kellahelinast, heitis ta pilgu salmikele: „Õpetaja on siin ja kutsub sind.“ Nii ta sai jõuda unustada oma häädust ja mugavust ja teenida Issandat tema haigete ja nõrkade kasuks.

Kui abi tuli Jumalalt.

PÄIKE on just loojenenud purpurisäras. Auline septembrivedik hingab kõrgendikkude üle. Proua Anna Saar, noor lesk, istub avatud akna juures oma väikeses, lihtsas majakeses, vajunud tumedatesse mõtetesse. Tema kõrval seisab väike Heino. Ta oli olnud kaunis kaua üsna vaikne, kuid vähehaaval tundus see talle raskena ja ta ütles: „Ema, kas meie ei hakka varsti sööma?“

Proua Saar ärkas nii nagu unest. Kuidas ta küll võis unustada täiesti oma väikest poisil! Kuid see oli ju ka midagi väga tähtsat, mis seisis tal ees. Terve oma varandus, maja ja rohuaia, pidi ta varsti üle andma võrasteresse kätte. Juba tunahommere peetakse oksjon. Üles tõustes ütles ta: „Ma panen kohe lauale natukene toitu. Olin seda täiesti unustanud, et pidime sööma.“

Heino sõi oma võileibu suure isuga, kuid ema puudutas vaevalt omi. Tulevikumured haarasid teda uuesti. Mõõdunud kevadel ta oli jäänud leskes. Hoolduse ja tubliduse tagajärjel oli ta mees omanud selle väikese maja ühes ilusa aiaga. See ei olnud täiesti võlgadest vaba. Ümbruskonna kõige rikkam taluperemees, kelle juures ta teeninud, oli laenanud talle teatud summa raha, siis kui nad abiellisid. Kokkuleppel pidid nad maksma iga aasta teatud osa laenust. Kõik oli läinud hästi ja siis kui mees suri, oli veel maksmata vaid üks sada krooni.

Nüüd oli taluperemees surnud samasse haigusse, kui tema meeski. Pärjaja ei teadnud mitte midagi sellest, mis oli juba makstud, kui ta kadunu jälle jäänud paberite hulgast leidis ainult algkujulise võlasedeli, ilma mingisuguste määrusteta võla tasumisest. Ta nõudis leselt tervet summat. Ei aidanud midagi, kui ta katsus tõendada, et on maksmata vaid väikene osa. Kui ta ei võinud esitada mingit tõendust, kutsus uus peremees teda valelikuks ja andis asja kohtusse.

Heino, kes mõtles, et ema vaikimine venib liig pikale, läks ja istus ema põlvele, vaatas talle otsa ja ütles:

„Ema, miks sa oled nii kurb?“

Selle küsimuse juures ei võinud ema enam tagasi hoida pisaraid. Nuuskudes vastas ta: „Heino, meie peame jätma oma kodu. Juba homme peame siit ära minema.“

„Kes on seda ütelnud?“ küsis poiss.

„Uus Lundali omanik müüb ära meie kodu. Aga, minu poiss, ma ei tea, kuhu meie kahekese küll peame minema.“

Heino seisis natukene aega vaiksest, siis ütles ta aeglaselt:

„Ema, kas sa ei usu seda, et Jumal võib meid aidata? Isa ütles ju, et Jumal suretseb meie eest.“

„Ja, armas laps, sul on õigus. Jumal võib meid aidata. Tule, Heino, meie tahame paluda teda seltsis selle asja üle!“

Nad alandusid põlvedele, ja ema südamest tõusis sügav palve Jumala poole, kes on lubanud olla isaks leskedele ja vaestlastele. Nad tõusid üles palvest, natuke aega hiljem hüüdis Heino:

„Vaata, ema, säääl lendab õhus üks väike valgus!“

„See, mu väike armas,“ ütles ema, „on päeval ainult väike tähtsusetu putukas, aga siis kui läheb pimedaks, hiilgab ta selge särana.“

„Julgen ma teda kinni võtta? Või ehk põletab see mind?“ imestas Heino.

„Ei, see ei põleta. Püüa kinni ja uuri hoolega üht Jumala kõige väiksemat ja imelisemat loodud olevust.“

Heino katsus kinni püüda pu-

tukat, kuid see lendas üle laua ja otsekohe kapi alla.

„Ma näen teda selgelt säääl eemal nurgas,“ ütles poiss, „kuid minu käsi on liiga lühikene, ma ei või seda kätte saada. Ema, kas sa ei tahaks läbikata kapit natukene eemale?“

Ema täitis ta soovi ja täis rõõmu võttis Heino väikese imeputuka oma kätte ja vaatles teda hoolega.

Midagi muud oli aratanud proua Saare tähelepanu. Ajal, kui ta tõstis eemale kapit, kukkus midagi põrandale. Ta võttis rutuga selle üles ja hüüdis rõõmu pärast. See oli mõõdu- n aastal kalender, mida ta oli otsinud nii kaua asjatult. Rutuga lehitses ta seda. Täiesti õigus, säääl seisis kirjutatud ühele puhtale leheküljele: „Sellel päeval, 11. novembril, olen ma kõik selgeks teinud Johan Saarega ja ta ei võlgnu mulle enam rohkem, kui üks sada krooni.“ Selle all seisis laenuandja nimi.

Proua Saar ohkas sügavalt

Jumala aias.

Kõndisin kuskil aias ja mõõdusin nii roosipõõsast kui kartulist, mis kasvasid ligistikkude. Ütlesin roosile:

„Mispärast sa kasvad lihtsa kartuli lähedal? Sa oled ilus ja kena ja inimesed rõõmustaksid väga su toreduse üle nende majades.“

Roos vastas: „See on tõsi, et olen ilus ja näib, nagu mul oleks midagi imetlemisväär- sest, aga see on ka parim osa minust. Mu juured on konarli- sed ja inetud, sellepärast var- jan neid ja püüan teha oma parimat okste ja õite kasuks. Inimesed ei või elada ainult sellest, et nad vaatavad minu- le. Ma püüan valada süütust ja puhtust nende südamesse, aga nad vajavad kartulit samahästi kui mind. Sellepärast ma ei häbene kartuli pärast, sest ta annab inimestele elu.“

Ütlesin kartulile: „Mispärast kasvad roosi lähedal? Ta ei jäta mingit toidust üle ja on nii kole maa all, ja tal ei

ole muud kui õied ja lõhn, ja see on liig vähe elu ülalpidamiseks.“

Kartul vastas: „Kindlasti on kõik mu vilja maa all ja ma võin anda neile toidust, tehes neid tugevaks, aga inimesed ei ela ainult leivast. Toidus, mida ma annan, on vaid füüsiliseks jõuallikaks. Inimestel on vaja ka vaimustust, laia silmapiiri ja kõrgeid ideale, et saada tõsiseks inimeseks. Sellepärast olen väga rõõmus, et roos on mu läheduses oma ilusate õitega ja lõhnaga, mida ma ei suuda anda.“

Samas aias kuskil nurgas seisis ohakas ühinda. Ei midagi ei kasvanud ta läheduses, ei liinud ega putukad ei tulnud ta juurde. Ütlesin ohakale: „Mispärast seisad siin nii üksikult? Mispärast sa ei tööta ühiselt roosipõõsaga ja kartuliga?“

Ohakas vastas: „Mul ei ole midagi tegemist roosiga ja kartuliga, mul ei ole ka mingit kohustust inimeste teenistuses, mul ei ole midagi anda ära. Ma seisain üksi, et võiksin saada nii palju päikest ja õhku kui iganes võimalik, siis ma saadan päikesepaistest okastesse, millega torgin igaüht, kes katsuvad võtta mult midagi.“

Jätsin ohaka, ilma et oleks võtta enesega muud kaasa kui head, kasulikku õpetust. Jumala suures aias kasvavad iga- sugused taimed. Mõned näivad tähtsusetu, ilma milletagi, mis suudaks kõita tähelepanu; ja ehk neil ei ole küll palju imetle- lejaid, aitavad nad palju kaasa inimeste elule ja õnnele. Näib, nagu teised saaksid jällegi liiga suure tähelepanu ja kiituse osaliseks, ja vahest meil on kaldumus kadestada neid, aga ka nemad kingivad midagi kasulikku ja tarvilikku, sellest mida nad omavad — ja nad saavad kindlasti oma palka.

Jällegi teised lähevad elust läbi nagu ohakad, oma okka- liste, isekate kätega, et võtta enestele nii palju kui võimalik ja anda teistele nii vähe kui iganes võimalik, ja me oleme kiisatud tundma nende suhtes teatud vastumeelt. Ole siiski helde ja pikameeleline! Ohakaid heideakse peal tunde. Tu- leta meelde, et oled vaid taim Jumala suures aias. Igal ühel on oma ülesanne ja koht ning saab oma tasu. „Paista kui tun- gitud säääl, kus oled,“ ning tööta ühiselt teiste Jumala lastega.

Jäänud võla. Ja kui satute mõ- nikord hätta, siis pöörduge vaid minu poole! Tahan aidata teid kõige parema võimaluse järele.“

(Järg 4. lhk.)

juurde. Tema abikaasa võttis oma hoole alla varanduse ja nende ainuke lapse, poja.

Kui palju tulebta meelde vana sõbra kurbmäng Loti elu, mehe, kes valis endale eljarikka Jordani oru, asudes elama Soodoma, kus tema hing oli ühenduses jumalakartmata eluga, kuni ta lõpetas rännaku — täiesti vaesena.

Kaava veel pärast seda helisevad kõrvus Vabastaja sõnad: „Mis see inimest aitab, kuigi ta kogu maailma võidaks?“ Ei taha üelda, et E. kaotas hinge. Kuid ta kaotas elu. Samuti kui paljud on teinud võitmata miljonid?

Kaks neist noortest eest- teest, kes siis rõõmstasid saades päästetud ja pääle selle saavutatud kadestava koha elu, omades suuri rikkusi, on juba läinud igavikku, mõlemad sama tunnistus kuullet: Armust päästetud, kuid eluhoone oli põlenud. Kuna igaviku väärtuseta olid nad läinud kottama Jumalat.

See käsi, mis kord taevalise kuninga asja pärast põledes kinni haaras käest, juhatahes mind Kristuse juurde, oleks juhatajad paljusid muidki samale teele, kui sama tuli oleks saanud põleda edasi altari. Niisugune elu on õnnelik. Siis kogutakse igaviku väärtusi.

Kroonid sina oma elu läbi Jeesust Kristust ja võidad au, hiilguse ja võidupalga Tema ilmusdes? Või paned ennast ja oma anded isekusealtarile ja kaotad sellega elu?

Minu valik on tehtud.

Maiseid miljonite ei ole sel- sest tulemas. Kuid olen võit- nud jäädavaid väärtusi.

Mõõga ja kilbi brigad.

Piiblilehtedid oktoobrikuul.

Ap. teg.	17. P. 15:30—41
1. R. 10:17—33	18. E. 16:1—12
2. L. 10:34—48	19. T. 16:13—24
3. P. 11:1—18	20. K. 16:25—40
4. E. 11:19—30	21. N. 17:1—9
5. T. 12:1—10	22. R. 17:10—21
6. K. 12:11—25	23. L. 17:22—34
7. N. 13:1—5	24. P. 18:1—11
8. R. 13:6—12	25. E. 18:12—21
9. L. 13:13—25	26. T. 18:22—28
10. P. 13:26—43	27. K. 19:1—10
11. E. 13:44—52	28. N. 19:11—20
12. T. 14:1—7	29. R. 19:21—30
13. K. 14:8—20	30. L. 19:31—41
14. N. 14:21—28	
15. R. 15:1—12	Tituuse.
16. L. 15:13—29	31. P. 1:1—16

Palvained.

Oktoober 3. Juhatajate vahetus meie omal maal.

- „ 10. Kenya ja Kuldraanik.
- „ 17. Kõik kristlikud tööte- gjad.
- „ 24. Need, kes töötavad stseeni taga.
- „ 31. Põhja-Ameerika Ühend- ritigid.

Teateid võitlusliinilt.

TALLINN I.

Vaadates tagasi möödunud suvele, täname Jumalat tema armu ja abi eest.

Eriiline hele mälestus on major ja proua Molin'i külastäik. Meie ilmele vaadanud ette sellele suurte ootustega, mis ka imeilisel viisil täitsid. Kunagi ei saa meie unustada neid vaa- teid, miliseid nägime pühapä- vahommikul pühituskoosole- kul, kui kahetsuspink oli uuesti ja jällegi ümbritsetud vanadest ja noortest, kes pisaratega uuendasi seadust Issandaga.

Ootamatult saabus meie teade, et meie senine diviisikomandõr, major Lockyer, on saanud lahkumiskäsu, et võtta osa sõjast kuskil mujal maailmas.

Oli sügav kurvastustunne valitsev meie keskel, kui major 20. ja 21. sept. külastas Tallinna viimast korda, kui Päästearme juht Eestis. Pühapäeval, 20. septembril juhatas major pühitus- koosolekut teises korpuses, peale seda kinnine lahkumiskoosolek sõdureile ja õhtul pääst- miskoosolek esimeses korpuses.

Viimane avalik lahkumis- koosolek peeti esmaspäeva õhtul esimeses korpuses. Et major oli võitnud tallinlaste südameid, sellest tunnistas sõpra- dest ja koosolekukülalastajät täidetud saal. Südamlik ja soe oli tervitus, mis kohtas majorit, kui ta astus sõduritega täidetud platvormile.

Kui koosolek oli alustatud laulu, piibli lugemise ja palvega, anti võimalus esindajatele sõ- duritest ja ohvitseridest, et ütelda midagi, mille järele ka neiu Tabea Korjus ja härra Herman Jänes ütlesid mõned lahkumissõnad. Kõik kõnelejad väärtustasid majori tööd Juma- la riigile ja Päästearmele Eestis ja samuti ütlesid oma isikli- kuni tänu kõigi õnnistuste ja üles- ehituste eest.

Koosoleku lõpul major rää- kis 2. Kor. 13:11 alusel, et meie ei väsiks võitluses, et läheksi- me edasi uss, kuni võidu-hom- mik koidab.

Tänu, major, selge kuulutus eest, ilusate laulude ja muusika eest, ustava töö eest kuue aasta jooksul meie keskel! Meie pal- ved saavad alati jälgima Teid!

Bertil Thyrén, adjutant.

TALLINNA II KORPUS.

Ülestõistetud ristilipp ja väl- jasiirutatud vaimuõök on tunde- märgid päästesõduri võitlus- innust.

Käesoleva aasta võitlusaeg vabas õhus on möödunud, kuid töö meie ruumis rohkeneb. Kodu- ühing on pidanud juba mõ- ned tööhõhtu. Usume, et kodu- ühing saab eeloleval talvel suu- reks kasuks korpusele.

Suvel olid lapsed maal, laul- sid metsas ja murul, kuna nüüd

kõlab laste rõõmsad laul jälle Armee saalis.

Oleme rõõmsad, et leitnant H. Olo kadetikoolest tulekuga olemis saanud abi koosoleku- tele.

Ühenduses diviisikomandõri külastäikuga, milline oli viima- ne, võisime kohata Jumala õn- nistustega. Pühapäeva hommi- kul koosolekul pühendati adj. Thyrénile poeg, Hans Erik li- pu all. „Keda saadud Jumalalt peab andma Jumalale.“ Vane- mad ühel meel tõid oma lapse Jumalale. Koosolek oli eriti lii- gutav. Viimaste kuue aasta kes- tel major A. Lockyer korduvalt külastäikud olid alati vaimus- tuseks. Jumala vägi täitku suu- remal määral tema eli tulevi- kus.

H. Eimann, kapten.

RAKVERE KORPUS.

Suuremaks sündmuseks möö- dunud kuul meie korpuses oli major Lockyeri külastäik. Kah- ju, et see oli siiski viimane kord, mil major viibis meie hulgas. Kaugelt üle saja sõbra oli tul- nud, et ütelda jumalaga meie armsale juhile. Siinkohal ütle- me tänu majorile kõigi sõprade ja seltsiliste poolt, tema lahku- se ja abi eest möödunud ajal ja soovime, et Jumal õnnistaks tema tööd uuel kohal.

Suureks rõõmupäevaks kuj- nes pühapäevakoolilaste kogu- mis-pühapäev, 5. september, mil hulk säravaid silmi ja rõõmsaid lauluhäälil vallutas meie südameid. Nüüd jatkame igal püha- päeval ja palju rõõmu on veel ees, sest tõstis ja püsivat rõõmu toovad jutustused ja laulut Õn- nistegijast Jeesusest, laste Sõb- rast.

Rõõmustame ka, et leitnant Höbelaid juhatas meie korpuse möödunud kuul kaks koosolekut; saalitäis inimesi oli tul- nud kuulama meie armast seltsilist, kes mõned kuud töötas meie hulgas.

Nüüd on lõikusepühad, sel puhul võtame tänuga vastu an- netusi meie korpuse töö heaks.

V. Muul, kapten.

TARTU.

Major Lockyeri viimane kü- lastäik siin oli eriline pingutus, kus major juhatas kaks koosolekut järgimööda, üks sõduri- tele, nekruutitele ja ümberpõr- nutele, ja teine oli avalik. Meie väike saal, ehitus kahe lihtsa lillega lahkumiskoosoleku puhul, oli täis inimesi, kes veel viimast korda tahtsid kuulda sõnumit Issandalt majori läbi. Jumala Vaim ühendas meid. Lahkumi- se teravus kaotab oma võimu, kui meil on osa Kristuses. Aidaku Jumal majorit ja meid kõiki võidelda head usuvõitlemistis lõ- puni.

Sirutame ettepoole, pidades silmade ees suurt Nägematut.

(Algus 2. lhk.)

voolata nii piiramatult, et imed, selgitamatud imed või- vad sündida.

Ei, viga seisab meie endi juures, meie juures, kes oleme tema järelkäijad, tema vaimli- sed transformatorid.

Otsi üles põhjus, mis on kat- kestanud voolu! Lase, et viga saaks kõrvaldatud, patud an- destatud, maailmavaim maha jäetud, ükskõiksus vahetatud leegitseva hoolsuse ja armas- tusega! Kaabli vool, püha Vai- mu jõud, uuesti ühendatud, siis hakkab vaimline masin uuesti käima, tuleb valgus ja soojus, ja kõik saab elu.

Edasimineks kõrvaldab leige- nemist, tagasiminekut, kaotusi, pettumusi ja halvatud väsimustunde, mis ooteaja pik- kadel tundidel oli valitsev.

Oh, et uued aulised ajad võiksid tulla inimsoule kõikjal maailmas!

Võiks aulikkuse valguslamp paista täie voolujõuga ja võiks edasimanitsev jõud täielikult saada ühendatud!

Voolukatemisega on hili- nenud Issanda sõnumikandjad. Hulk vastalatud tööd, mis ju- ba kaua aega tagasi oleks pida- nud olema valmis, ei ole veel kaugeltki lõpetatud. Antud töötused peavad saama tasu- tud, ja Jumala tahtmine võib sündida.

Aeg on lühike, eli moodub kiiresti. Meid sa teed, seda tee tänal!

Ametlik teadaanne.

Väljavõte staabiülema kirjast.

Möödunud nädalates mõned ajalehed teatasid, nagu Päästearmees ohvitserid ei oleks rahuldatud.

Viimaseid sarnaseid teateid ilmus Londoni hommikulehes, kus kirjutatakse juhtivate ohvitseride vastupanust ja muud sarnast. Neid teadetele ei ole üldse mingit alust ühelgi maal, kus töötab Päästearmee.

Sarnaseid teateid on kord korra järele antud välja ajakirjanuduses nii kaua kui Päästearme on olnud. Nad on ka täiesti arusaavad, sest sarnased teated ilmuvad just niimetatud „vaikselt ajal“, kui teatud ajalehed ei võinud pan- na oma veergudele poliitilisi sündmusi, ja sellepärast püü- vad kirjutada millestki sensa- sioonilise iseloomuga.

Veel kord tõendan, et neil teadetele ei ole vähematki alust ja ei vasta tõele.

Midagi muud ei jõua ära võita patuvõimude tegevust hingeds.

M. Bles, kapten.

LAULUD.

1.

1. Mina leidsin üht ilusat lille Juha õitsevas nooruse eas, Tema läbi sain suuremat õnne. Ta on auulisem mitmete seas. Siis kui elus kõik hästi läeb korda, Või kui õnnetus seisab mul ees; Ilus roosike rõõmu võib anda, Kui ta õitseb mu südame sees.

Koor: ;. Oh mu auline Saaroni õis ;. Sinu ilust ma rõõmuga laulan, Oh mu auline Saaroni õis!

2. Teda mitmed on enne ju leidnud Ja ta väge ka maitseta võind; Talle veres end puhtaks ka teinud; Kõigist pattudest päästetud saand. Noormees Saulus, kes hirmsamas vihas Püüdis uskujaid hävitada, Õnnelikumaks Pauluseks muutus, Et ta Kristust võis kuulutada.

3. Seda lille ka leida võid sina, Kui nüüd hoolega otsima läed: Öhtu jõuab, sest rutta veel täna — Otsi armu, et päästetud saad.

2.

1. Mu lõbud olid patused Maailmas elades, Kuid siis mu vaadet valgustas Seal Kristus — Püha Tall.

Koor: Ah, Sa Isa püha Tall, Sa ohver Kõigatal, Kes ristil olid surmani, Et teha mulle head.

2. Ma nägin Teda ristipuul, Täis surmavalu verd. Kui tume pill mind kartis seal, Ni seistes risti all.

3. Mu viimse hingelõmbeni Mul meeles Tema pilk, Ta surmas nägin oma süüd, — See südamesse läks.

4. Ja teine pilk mul ütles: „Laps, Mul anna südame, Mu veri sindki lunastas. Ja surm viis olule.“

5. Ma tõusin püsti puhtana Ja Vaimu väge sain. Oh Jeesus, Sind ma jälgin nüüd — Sa oled austusväärne.

3.

1. Võlad on makstud, vaenlane löödud, Kristus on surunud, lepitus tehtud. Hirmutab meid veel käsk, patt ja surm, Kõikidel prii on Jeesu arm.

Koor: Kõikidel! Oh patune, kuule! Kõikidel! Oh vend, õde, tule Ta armu juurde, puhasta end! Kristus on kallilt ostnud sind!

2. Kristus on ristil meie eest poonud, Igavest õnne meile ka toonud. „Tulge nüüd kõik!“ — nii kõlab ta hääl. „Kõikidel annan armu veel!“

3. Jumal on armust lapseks mind võtnud, Hädas ja vaevas abiks mul tõtnud. Imelik arm, mis kuulen ma veel: Jeesus on Päästjaks kõikidel.

4.

1. Nüüd ihu, hinge, vaimu Sull', Issand, annan ma, Kõik jätan Sulle ohvriks, Mind pese, puhitse!

Kõik altariel panen, Tuld taevast ootan ma, Ootan, ootan, ootan, Tuld taevast ootan ma.

2. Oh Jeesus, kallis Jeesus, Su nimel palun ma, Mind võta äraast päasta, Just nii kui tõotan'd Sa.

3. Las' püha tuli tulla Mu hinge väega; Mu nõtra ohvrit võta, Tee puhtaks, puhaks mind!

3. Su oma olen, Jeesus, Ja veres puhastud — Mind märgi igaveseks; Su Vaimu anna mul!

Komandörltn. ja pr. H. Boweri

esimene külaskäik Eestisse.

Laupäeval,	23. oktoobril	kell 7.30 õht.	— Suur tervituskoosolek Tallinna I.
Pühapäeval,	24. „	10.30 hom.	— Pühitsuskoosolek Tallinna II.
„	„	4.00 p. l.	— Ühine sõduritekoosolek Tallinna II.
„	„	7.30 õht.	— Päästmiskoosolek Tallinna I.
Esmaspäeval,	25. „	8.00 „	— Tartu.
Teisipäeval,	26. „	7.30 „	— Rakveres.
Kolmapäeval,	27. „	8.00 „	— Tallinna I.
Neljapäeval,	28. „	10.45 hom. ja	2.45 p. l. ohvitseride koosolekud.
„	„	7.30 õht.	— Avalik koosolek kõikide ohvitseride juuresviibides. Tallinna II.

Kõik tervitatu!

5.

1. Rutta tõseemet nüüd külvama. Külvamisaege mõõdukas liig lihtrest; Külvata siis vara ja hilja ka, Alati külva vaid uskudes. ;. Lõikus on auline! ;.

Külvad sa valgel või pimedal a'al. Külvad sa nõtruses, külvad sa väes. Kuigi sa lõikust siin näha ei saaks, Taevases kodus teda näed igavest.

2. Lõigeväinest seemet teedäri-tele, Kõrvetavpalava kaljudele, Saavad muist ohakaist lämmatud, Siiski muist langeb hea pinnale. ;. Lõikus on auline! ;.

3. Külvad sa seemet hirm-valuga, Külvad, kui maailm sind rumalaks peab, Külvad, kui kuulda saad söimamist, Külvad, kui teised ka naeravad. ;. Lõikus on auline! ;.

4. Külvad sa südamevaluga, Külvad sa pisarad palgede peal, Külvata pea jõnavad lõikajad Rõõmuga vihkusi koguma. ;. Oh, milline lõikus on? ;.

6.

1. Maailma noorus, oh otsi Jumalat. Patt, ebavoorus sul muret toob raskemat, Maailm on kole, seal rahu pole, Ta kõiki petab ja üksinda jätab, sa vaeseks jääd.

Koor: Kuid see, kes tuleb ja koputab, Tal Jeesus avab siis uksegi. Ja see, kes palub ja teda otsib, Kõll tõesti leiab — Ta tõotanud nii.

2. Oh, miks nüüd ihkad sa rahu patust veel? Miks Päästjat vihkad, kui raske sul hing ja meel? Miks hinges mure, et patt ei sure, Miks ennast vaevad, kui päästmise-taevad on avatud?

3. Jeesus võib anda täit rahu hingele, Kõik koormat kanda, kui sõbraks saad Temale. Kõik mured vaovad ja patud kaovad, Siis õnne leiad ja krooni ka võidad kord üleväl.

KOORID.

1. Kõik mu patud Ta heitnud mere sügavusse, Kõik mu patud, süüd äravõetud nüüd, mis siin vaevanud mind. Piibel ütleb, et seal ei enam merd olegi, siis ma tean, et mu patte ma ei näe ilagi.

2. Arva kokku õnnistused sa, Kindlas usus, suure hoolega. Arva kokku kõik, mis Jumal tein'd, ja Ta armastusest inimelema pead.

3. Ilus taeva ma, Tihti vaimus näen ma sind, õndsall rannal seal, Paljud sõbrad ootavad mind, vahest kuulda võin siin, kui kõnnin üksinda nende rõõmsaid laule ka.

4. ;. Iga päeva, tunniga jõudu tahmist võta Sa. Iga hinge igatus, mitte osalt, aga kõik, ;. kuulub Sulle vaid ;.

5. Issand, Sinu ma päikeste paistel, Tõesti Sinu ka tormisel a'al. Kuulen Sulle nii rõõmus, kui mures, Kuulun sul', tõesti sul', ainult sul'.

6. Jumal mu varjupaik, Ta on mu rahupaik, Ma armus hoitud nüüd Ta tiiva all.

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE NIMESTIK

Nr. 98 — september 1937.

Ohvitserid:

Kapt. V. Muul 170, ltn. Hõbelaid 105, kapt. H. Eimann 50, ltn. A. Tennen 40, kapt. M. Blees 25, kapt. J. Matveus 25, kapt. S. Muusekant 25.

Allohvitserid ja sõdurid:

Envoi L. Bakul 40, seers. F. Leeman 35, seers. J. Kanter 35, seers. L. Rattik 30, sõd. J. Tennen 25, k. k. E. Kõll 25, sõd. Sihver 25.

„SÕJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s. ½ a. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmuksaeg: 31. augustil 1937.

Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearmee.